

Consulta ciutadana sobre la Diagonal

Els barcelonins i barcelonines s'han de, una vegada més, d'enhonorabona: han estat escollits, per primera ocasió en la seva història, per participar en una consulta ciutadana. Estan convidats a decidir quin serà el futur d'una de les vies principals de la seva ciutat: la Diagonal. Una Diagonal que el govern socialista de la ciutat decidí en el seu dia fer arribar fins el mar i ara pretenen transformar en un passeig *sostenible* i afavoridor del transport públic. Segons alguns prohoms carregats de mala fe, més aviat boicotejar o impedir la circulació privada.

La idea suposa per a Barcelona una nova oportunitat per a situar-se novament als mapes de tot el món. Una idea convertida per l'egregi i sapientíssim Jordi Hereu en baluard i nexa central d'un mandat municipal curull de pensades excepcionalment il·lustres —les quals alguns forassenyats han gosat definir de manera errònia com a *maragallades* descafeïnades, que no tenen altra pretensió que frenar l'inaturable declivi del quasi etern govern socialista de la ciutat. Pensades eminentes que passaran sens dubte a la història, el zenit de la genialitat de les quals fou l'insuperable proposta d'oferir-se com a candidats a les Olimpíades... d'hivern!

I, el que és encara més important, l'innovadora consulta ciutadana permetrà a la capital del Principat seguir mantenint-se com el paradigma de la modernitat i d'adaptació als nous temps que ha acostumat a definir-la des de la seva creació. Com es pot dubtar —per més mala fe que algú pugui tenir— que parlar de Barcelona es parlar de progrés i d'innovació, de mirar sempre endavant, d'anar permanentment un xic més avançat que els altres? Cal recordar, potser, que Madrid no era més que una petita població de la *meseta* espanyola quan la nostra capital ja feia segles que havia deixat la seva petja indeleble en els annals de la història?

Això, és clar, per limitar-nos a referències llunyanes en el temps, que evitin fer més sagnants les diferències entre les dues capitals al llarg dels darrers vint-i-cinc anys... Cal témer que els espanyols mai no acabaran de patir el greuge comparatiu que suposarà, per sempre més, que Barcelona celebrés uns Jocs Olímpics —em refereixo a uns de veritat, no pas als hivernals, que no poden representar més que països freda— abans que la seva incomparable capital. Per més que van tractar de dissimular, camuflant la realitat i fent veure que ells mateixos es creien que els Jocs els celebrava un estat i no pas una ciutat, mai no podran superar la humiliació que els suposà veure's superats per una ciutat *perifèrica* i *provinciana*.

Amb major raó, encara, quan res no podrà permetre que oblidin que l'ínclit Juan Antonio Samaranch —aquest personatge gegantesc i universal que la llegenda ha situat més enllà de la crítica o el dubte— va acomiadar la celebració esportiva del 1992 afirmant que havien estat «els Jocs més grans de la història moderna de l'olimpisme». Com havien de pair que aquell home, que tenien més que sobrades raons per considerar que representava més els espanyols que no pas els catalans, els causés aquell innoble i imperdonable afront?

Com acostuma a succeir, alguns, amb ànims d'aixafar-nos la guitarra i de negar l'evidència, no han dubtat en assegurar que aquelles paraules seves no foren més que un pur formulisme, sense cap altre valor que el de complir l'expedient. Que el corresponent President del COI de cada edició dels Jocs Olímpics havia clos *sempre* l'acte protocol·lari dels mateixos exactament amb aquella frase. Que els *nostres*, els de Barcelona, no havien deixat d'ésser uns Jocs Olímpics *més*...

No cal dir que a aquest tipus de gent, que sembla no tenir altre objectiu a la vida que provar de desvalorar els nostres èxits inqüestionables, no els hem de fer cap cas ni tenir-los en compte. No és la realitat sinó l'enveja allò que els impel·leix a efectuar declaracions d'aquest tipus. Similars a tantes altres que han vingut repetint darrerament: Madrid ha tingut AVE molt abans que Barcelona, IFEMA ha esborrat quasi del mapa mundial la Fira, les grans empreses han tancat les seves seus socials de Barcelona i les han traslladades a Madrid, les passarel·les de la moda han seguit el seu exemple, la indústria del cinema (i la cultural en general) s'ha esvaït de la ciutat comtal... Declaracions que sabem que no compten amb cap tipus de fonament.

La consulta ciutadana sobre la Diagonal demostra ben palesament quina és la ciutat capdavantera a la Península Ibèrica! Barcelona ha recobrat altra volta la seva condició de referent mundial en innovació i progrés: ha estat la primera capital del planeta que celebra un referèndum —no vinculant, per descomptat: no confonguem llibertat amb llibertinatge...— on l'opció que no interessa als gestors municipals ha esdevingut invisible!

dissabte, 15 de maig del mmx

© Cesc Serrahima 2010
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

